

Írta:

2012. augusztus 15. szerda, 07:23

A gazdasági válság természetesen a baranyai megyeszékhelyet sem kerülhette el. Mindez jól lemérhető a pécsi koldusok számának jelentős emelkedésén is. Nincsen ebben semmi meglepő, éppen az ellenkezője tűnne furcsának. Az adományokért könyörgők, máskor követelőzők ellepték a belvárost. Kérnek, néha kapnak is pénzt (a kép illusztráció), miközben önmagukat is becsapják, amikor a „lehetetlent” ígérik.

A koldusok, kéregetők korát nehéz meghatározni. Hiszen ők úgy vannak, mint az öregek, akik azt szokták mondani, a háborús, esetleg fogságban töltött évek duplán számítanak. Aki tehát hatvanból harmincat az utcán töltött, télen, nyáron, az kilencvennek vallhatja magát.

Egyikük egykoron nyilván szebb napokat is látott, de az idők teltevel elindult a lecsúszás rögzös útján. Ahol a visszakapaszkodás ugyan nem lehetetlen, ám fehér hollót sem sokat lehet látni. Főleg manapság!

Szóval, emberünk, aki még értelmesnek is mondható, egy napon úgy szólította meg a Kórház téren távoli ismerősét, hogy csak 200 forintot kérne. Mert holnap kapja meg a nyugdíját, tehát tényleg csak átmeneti segélyről lenne szó. A szerencsétlennek néhány percig segített Fortuna istenasszony, vagyis kapott egy fémpénzt, éppen a kért értékben.

Ezen felbuzdulva, egyrészt úgy döntött, itt az idő támogatni a rászoruló borpancsolókat. Vett is műanyagpalackosat a „rosszabbik” fajtából, ami a túlélés pillanatnyi záloga, az ilyen helyzetben lévőknek. Másrészt, legalább

Holnap a dupláját adom meg!

Írta:

2012. augusztus 15. szerda, 07:23

egy órán át nem foglalkozott a jövővel.

Másnap, némi másnapossággal a fejében, éppen ugyanazt az embert szólította meg a csavargó, némi segítség reményében. „Megadom, higgye el, megadom! Holnap a dupláját kapja vissza!” Mindezt már-már megható módon ismételte, de mégsem jutott egyetlen fillér sem a markába. És nem csak azért, mert a korábbi váltópénzt évekkel ezelőtt kivonták a forgalomból. Hiszen a közbeszédben még emelgetik az értéktelen érméket.

Szomorú volt maga a pillanat, amikor a majdnem teljes kilátástalanságban, a kétszeresét ígérte a csekélyke forintnak a szegény ördög. Már annak, amit várt volna. Hiszen senki sem hihette el, amit a másodperc kényszerében ígért. Legalábbis a megkörnyékezett bizonyosan a lehetetlen történésnek vélhette, a furcsa mondatot.

Legfeljebb a kilátástalanság határán tengődő vélhette, hogy hátha mégis csoda történik. De nem volt ott az ideje, feltehetően az égiek pont nem figyeltek le rá. A földiek többsége meg már rég elfordította felőle a fejét. De így legalább emberünk nem került önnön „uzsoracsapdájába”. Csekélyke vigasz volt mindez, mindenkinek!